

Side paa et tidligt Stadium erklærede sig rede til at acceptere en Pris af 2,25 Kr., under Forudsætning af, at en Del nærmere præciserede Vilkaar blev fyldestgjort, blandt hvilke ogsaa dette, at Arbejdspriserne i Roemarkerne i den kommende Kampagne ikke maatte sættes op fra de 90 Kr. pr. Td. Land, som er fastsat. Og det i og for sig ikke saa meget, fordi man vilde spare de Penge, som fordi der skal være et vist Forhold i Arbejdsfortjenesten, og fordi det kunde dokumenteres, at det var meget almindeligt, at der i Roemarkerne havde en Arbejdsfortjeneste, der endog gennem en lang Periode for en flink Roearbejderske laa omkring 10 Kr. pr. Dag, og fordi man erfaringsmæssigt ved, at i det Øjeblik, der er en saa betydelig Fortjeneste ved et enkelt Arbejde, falder det overmaade vanskeligt at faa de andre Arbejder udført. Dette var altsaa den Hovedbetragtning, ud fra hvilken man betingede sig, at Akkordprisen ikke maatte sættes op fra i Fjor. Imidlertid er Akkordprisen ikke desto mindre efter derom førte Forhandlinger sat op med 30 Kr. pr. Td. Land; og den Tiøre, som Roedyrkerne nu altsaa er kommet og har forlangt mere for deres Roer, modsvarer ved en Middelhøst af 300 Centner — og det er sikkert en god Middelhøst i det Aar, der ligger for os — netop den forøgede Arbejdspris, vi maa udrede.

Der er endvidere gjort opmærksom paa, at under Forudsætning af, at Landets Sukkerhøst overstiger 120 Mill. kg, vil denne Overførelse af 10-Øren fra Tantiemeafdelingen til den faste Betaling ikke i fjerneste Maade paavirke hele det økonomiske Arrangement. Men den vil derimod overfor Roedyrkerne betyde noget, thi den vil bidrage til yderligere at sikre, at vi faar det fornødne Areal tegnet og derved kommer op over de 120 Mill. kg, som er Forudsætningen for, at der overhovedet bliver Tantieme. Jeg beklager, at disse Ønsker ikke er blevet imødekommet. Mens jeg tror, at det for Statskassen eller for hele Arrangementet ikke havde betydet det mindste, saa betyder det, at ved den Ordning, der nu i Lovforslaget er fastsat, vil Medlemmerne af Sukkerroedyrkerforeningens Overbestyrelse ikke turde paatage sig Ansvaret for at opfordre til almindelig Tegning af Roarealer. Det er en saa usikker Afgrøde, at man ikke tør risikere at staa med et Ansvar, som man maaske ikke kan bære. Der er nemlig en vis Modvillie mod at indlade sig paa at dyrke Roer paa disse Betingelser. Man

kan sige, at hvis denne Misstemning kan fjernes blot ved at flytte 10-Øren over fra Tantiemeafdelingen til den faste Betaling, burde det gøres. Jeg vil meget anbefale, at dette sker, og jeg kan henvise til, at naar jeg siger, at Afgrøden er usikker, er det fuldt begrundet, navnlig med Henblik paa de to sidste Aar. Jeg kan anføre, at mit Sukkerroe-Udbytte i Fjor af mit Landbrug paa Rosenlund var gennemsnitlig 315 Centner pr. Td. Land, hvilket akkurat var 50 pCt. mere, end jeg havde Aaret forud, da jeg havde 210 Centner. Med dette Udbytte er det umuligt at faa et Overskud ud af det. Roedyrkerne er klare over, at Sukkerroer er en usikker Afgrøde, særlig nu, da deres Adgang til at faa deres ordinære Kyantum Kvælstofgødning er væsentlig afskaaret, selv om man faar hjemført nogen Salpeter-Gødning. Jeg vilde derfor meget ønske, at de af Roedyrkerne fremdragne Ønsker kunde imødekommes.

I Tillid til, at det — med Henblik paa de to Punkter, jeg her særlig har dvælet ved: Udskrivningen paa det store Jordbrug og Betingelserne for Sukkerroedyrkingen — maa kunne lykkes under Udvalgsbehandlingen at faa indført en Ændring til det bedre, skal ogsaa jeg paa Partifællers og egne Vegne tillade mig at anbefale Lovforslaget til Fremme.

Lewinsky: Efter de overordentlig sagkyndige Foredrag, vi har hørt fra de forskellige landbrugskyndige Medlemmers Side, skal jeg som Ikke-Landbruger indskrænke mig til at fremføre nogle ganske almindelige Bemærkninger med Hensyn til det foreliggende Lovforslag om en Ordning af Avlen af Høsten 1918.

Jeg har det Indtryk, at alle erkender, at en Fortsættelse af den Lovgivning, man kom ind paa ved Kornloven af i Fjor, er nødvendig for at sikre vort Lands Befolkning det nødvendige til Ernæringen, og at man ved Udformningen af denne Lov har taget Hensyn dels til, at der bliver sikret Producenterne i det erhvervende Landbrug en rimelig Betaling for deres Avl, medens man paa den anden Side skal sikre Befolkningen de nødvendige Næringsmidler til en rimelig Pris. Det forekommer mig, at begge disse Opgaver er løste rigtigt ved det foreliggende Lovforslag. Jeg har i alt Fald det Indtryk, at der virkelig ved denne Lov sikres Producenterne en rimelig Fortjeneste, og det undrer mig noget, at det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Ole Hansen) ikke mente, at de her i Lovfor-